

Република Србија
АПЕЛАЦИОНИ
СУД У БЕОГРАДУ
Гж 3136/24
15.8.2024. године
Београд

У ИМЕ НАРОДА

АПЕЛАЦИОНИ СУД У БЕОГРАДУ, у већу састављеном од судија Ивана Негића, председника већа, Весне Филиповић и Зорице Ђаковић, чланова већа, у парници тужиоца АА из ..., са боравиштем у ..., чији је пуномоћник Радиша Матовић, адвокат из Ваљева, ул. Кнеза Милоша бр.2, против тужене “Електродистрибуције Србије” д.о.о. Београд, Булевар уметности бр.12, Огранак “Електродистрибуција Лазаревац”, ул. Јанка Стајчића бр.2, кога заступа пуномоћник Јелена Катрина, адвокат из Београда, ул. Пивљанина Баја бр.37, ради стицања без основа, одлучујући о жалби тужене изјављеној против пресуде Основног суда у Лазаревцу П 160/23 од 09.04.2024. године, у седници већа одржаној дана 15.08.2024. године, донео је

ПРЕСУДУ

ПРЕИНАЧУЈЕ СЕ пресуда Основног суда у Лазаревцу П 160/23 од 09.04.2024. године, у усвајајућем делу става првог изреке па се **ОДБИЈА** тужбени захтев којим је тужилац АА из ..., тражио да се обавезе тужена “Електродистрибуција Србије” д.о.о. Београд, Огранак “Електродистрибуција Лазаревац”, да тужиоцу плати на име стицања без основа износ од 1.161.712,58 динара, са законском затезном каматом почев од 21.03.2023. године, као дана подношења тужбе, до исплате, у року од 15 дана од дана пријема писменог преписа пресуде.

ПРЕИНАЧУЈЕ СЕ решење о трошковима парничног поступка садржано у ставу другом изреке пресуде Основног суда у Лазаревцу П 160/23 од 09.04.2024. године, тако што се **ОБАВЕЗУЈЕ** тужилац АА из ... да туженој “Електродистрибуцији Србије” д.о.о. Београд, Огранак “Електродистрибуција Лазаревац” на име трошкова парничног поступка исплати износ од 129.679,28 динара, у року од 15 дана од дана пријема писаног отправака пресуде.

ОБАВЕЗУЈЕ СЕ тужилац да туженој накнади трошкове жалбеног поступка у износу од 142.967,12 динара, у року од 15 дана од дана пријема преписа пресуде.

Образложење

Побијаном пресудом, ставом првим изреке, делимично је усвојен тужбени захтев тужиоца, па је обавезан тужени да тужиоцу исплати на име стицања без основа износ од 1.161.712,58 динара, са законском затезном каматом почев од 21.03.2023. године, као дана подношења тужбе, па до исплате, у року од 15 дана од дана пријема преписа пресуде, док се преостали део тужбеног захтева тужиоца којим је тражио да се обавезе тужени да му на име накнаде материјалне штете исплати износ од 100.500,00 динара, са законском затезном каматом почев од 21.03.2023. године, као дана подношења тужбе, па до исплате, одбија као неоснован. Ставом другим изреке, обавезан је тужени да тужиоцу на име трошкова парничног поступка исплати износ од 231.012,50 динара, у року од 15 дана од дана пријема писаног преписа пресуде.

Против наведене пресуде жалбу је благовремено изјавила тужена, побијајући је како то произлази из садржине жалбе у усвајајућем делу, због битних повреда одредаба парничног поступка, погрешно и непотпуно утврђеног чињеничног стања и погрешне примене материјалног права. Тужена је тражила је одређене трошкове другостепеног поступка.

Испитујући правилност пресуде у ожалбеном делу, у смислу одредбе члана 386 Закона о парничном поступку - ЗПП (Службени гласник РС” бр.72/2011, 49/2013 - одлука УС, 74/2013 - одлука УС, 55/2014, 87/2018, 18/2020 и 10/2023 – др.закон), Апелациони суд је оценио да је жалба тужене основана.

Побијана пресуда није захваћена битном повредом одредаба парничног поступка из члана 374 став 2 тачке 1, 2, 3, 5, 7 и 9 ЗПП, на које овај суд, као другостепени, пази по службеној дужности, нити је учињена битна повреда одредаба парничног поступка из члана 374 став 2 тачка 12 ЗПП на коју жалба тужене посебно указује јер првостепена пресуда садржи јасне, потпуне и непротивречне разлоге о чињеницама важним за пресуђење који нису у супротности са садржином изведених доказа, изрека пресуде је јасна и непротивречна разлозима датим у образложењу, како у односу на чињеничне закључке, тако и примењене прописе.

Према утврђеном чињеничном стању, тужилац поседује стамбено-пословни објекат у у ..., у улици ... у чијем приземљу се налази пословни простор са два локала, док се на спратном делу налазе два стана. Тужени је против тужиоца поднео шест кривичних пријава због извршеног продуженог кривичног дела тешке крађе због неовлашћене потрошње електричне енергије за мерна места тог стамбено-пословног објекта и то за мерно место број: ..., ..., ..., ..., пошто су овлашћени радници туженог контролом уочили одређена оштећења и неисправности на бројилима, која су приликом контроле и демонтирана. Након подношења кривичних пријава, тужилац је са туженим закључио споразуме о испуњењу потраживања по основу обрачуна неовлашћене потрошње електричне енергије, који су закључени дана 26.09.2017. године и који споразуми се односе на неовлашћено коришћење електричне енергије по обрачунима неовлашћене потрошње туженог: 49-2017-5211, 50-2017-5211, 51-2017-5211, 52-2017-

5211, 53-2017-5211, по којим споразумима је и то бр. 167879/1 од 26.09.2017. године тужилац туженој исплатио износ од 149.054,62 динара, по споразуму бр. 167879/2 од 04.07.2017. године износ од 105.181,42 динара, по споразуму бр. 161976/2 од 26.06.2017. године износ од 252.521,18 динара, по споразуму бр. 161386/2 од 23.06.2017. године износ од 517.505,53 динара и по споразуму бр. 167886/2 од 04.07.2017. године износ од 137.352,67 динара. Решењем надлежног тужиоца ОЈТ Мионица Кт 143/17 од 03.06.2019. године одбачене су кривичне пријаве за пет бројила, док је за шесто бројило број ... мерно место ... тужилац правноснажном пресудом Основног суда у Мионици К 119/20 од 21.07.2021. године осуђен због кривичног дела крађе из члана 203 став 1 КЗ, па му је изречена условна осуда, казна затвора у трајању од 5 месеци и истовремено утврђено да се казна неће извршити уколико окривљени у року од 2 године не учини ново кривично дело. Према налазу и мишљењу вештака економско-финансијске струке од 12.03.2024. године, на који странке нису имале примедби, тужилац је укупно исплатио туженом по наведеним споразумима износ од 1.161.615,58 динара, које уплате је извршио у периоду од 29.09.2017. године до 24.07.2018. године.

Код овако утврђеног чињеничног стања, а имајући у виду да се новчано потраживање у овој парници заснива на стицању без основа, као извору облигација због неовлашћене потрошње електричне енергије и накнади материјалне штете због поновног прикључка свих пет бројила на електромрежу и таксе за прикључак у укупном износу од 100.500,00 динара, првостепени суд је применом одредаба члана 210, 371 и 376 Закона о облигационим односима одлучио као у ставу првом изреке ожалбене пресуде. Наиме, како је тужени по основу споразума о испуњењу потраживања по основу обрачуна неовлашћене потрошње електричне енергије од 26.09.2017. године, примио износ од 1.161.615,42 динара, који основ је касније отпао пошто су кривичне пријаве по том основу одбачене решењем надлежног тужиоца Кт 143/17 од 03.06.2019. године, отпао је правни основ за наплату неовлашћене потрошње електричне енергије, због чега је тужени у обавези да врати примљени износ од 1.161.615,42 динара, по том основу. Потраживање тужиоца накнаде материјалне штете због уградње нових бројила и таксе за прикључак у укупном износу од 100.500,00 динара је застарело, пошто је тужба поднета по протеку рока из члана 376 Закона о облигационим односима. Увидом у приложене рачуне утврђено је да је тужилац бројила платио 20.06.2017. године, а потраживање накнаде проузроковане штете застарела за 3 године, од када је оштећеник дознао за штету и за лице које је штету учинило, у сваком случају, ово потраживање застарела за 5 година од када је штета настала, па како је тужба за накнаду материјалне штете у износу од 100.500,00 динара поднета 21.03.2023. године, приговор застарелости је за тај део тужбеног захтева тужиоца основан, због чега је одлучено као у одбијајућем делу изреке пресуде.

Међутим, основано се жалбом тужене указује да је првостепени суд на правилно и потпуно утврђено чињенично стање, погрешно применио материјално право када је делимично усвојио тужбени захтев тужиоца и обавезао тужену да тужиоцу исплати на име стицања без основа износ од 1.161.712,58 динара, са законском затезном каматом почев од 21.03.2023. године, као дана подношења тужбе, па до исплате.

Наиме, правилно је првостепени суд тужбени захтев ценио као стицање без

основа, а да би се радило о стицању без основа сходно члану 210 Закона о облигационим односима потребно је да је неки део имовине једног лица прешао на било који начин у имовину другог лица, а да тај прелаз нема свој основ у неком правном послу или Закону или уколико је у питању основ који се није остварио или који је касније отпао. Неспорно је да је спорни износ прешао у имовину тужене, али се не може говорити о неоснованом обогаћењу тужене на рачун тужиоца из разлога што је тужена новац примила на основу споразума закључених између странака који нису раскинути, поништени, нити утврђена ништавост, већ и даље на снази. Ово стога што је тужена новац од тужиоца примила не по основу кривичних пријава које су од стране надлежног суда одбачене већ по основу наведених споразума које уплате је тужилац извршио у периоду од 26.09.2017. године до 24.07.2018. године. Потписивањем предметних споразума, тужилац је признао дуг по основу неовлашћене потрошње електричне енергије и његову висину, а ти споразуми су и даље на снази. Како је воља парничних странака да исти и даље остану на снази јер није утврђена њихова ништавост односно и даље су на снази, управо ти споразуми јесу основ држања наведених средстава од стране тужене, те стога у смислу члана 210 Закона о облигационим односима нема стицања без основа, због чега је применом одредаба члана 394 тачка 4 ЗПП преиначена пресуда у усвајајућем делу става првог изреке ожалбене пресуде и одлучено као у ставу првом изреке другостепене пресуде.

Преиначењем одлуке о главној ствари, преиначена је и одлука о трошковима поступка па је Апелациони суд у Београду у смислу члана 153, 154 и 165 став 3 ЗПП, крећући се у границама постављеног захтева, применом члана 401 тачка 3 ЗПП, донео одлуку као у ставу другом изреке ове пресуде и обавезао тужиоца да туженој на име нужних трошкова поступка исплати и то: на име састава одговора на тужбу износ од 16.875,00 динара, за заступање од стране адвоката на 4 одржана рочишта износ од по 21.375,00 динара, што заједно са трошковима таксе одговора на тужбу у износу од 27.304,28 динара чини укупан износ од 129.679,28 динара, а што је све одмерено применом Тарифе о наградама и накнадама трошкова за рад адвоката и Таксене тарифе из Закона о судским таксама. Туженој не припадају трошкови поступка за предузете парничне радње увећане за 20% на име стопе ПДВ-а, јер тужена није доставила издат рачун од стране пуномоћника за извршене адвокатске услуге, јер јој само у том случају припада увећање на име ПДВ-а за извршен обрачун накнаде трошкова.

С обзиром на успех тужене у поступку по жалби, применом члана 153 и 154 ЗПП признати су јој као нужни и потребни трошкови састава жалбе од 33.750,00 динара одмерено према важећој АТ, и за таксу на жалбу и одлуку по жалби у износу од по 54.608,56 динара, што укупно чини износ од 142.967,12 динара, па је применом члана 165 ЗПП одлучено као ставом другим изреке.

Председник већа-судија
Иван Негић,с.р.

За тачност отправка
Управитељ писарнице
Јасмина Ђокић